

Atrapar els records.

El cel gris impedia que l'escalf del sol ens pogués arribar a la pell. Immòbils, agafats entre nosaltres, buscàvem un puntal per sostenir-nos. Un fred intens penetrava els nostres cossos. Esperàvem que s'acabés.

Ens vàrem acomiadar al cementiri, uns instants després que els operaris haguessin enllestit la seva feina. Ells eren els encarregats de posar el punt i final definitiu, la foscor perpètua que conclou una vida. La vida que acomiadàvem era la que ens havia unit i ens havia construït com a família, i ara, amb la llosa de l'eternitat davant nostre, junts, li dèiem adéu.

D'aquesta vida, ja només en podíem fer memòria nosaltres, que n'érem el seu fruit. Els objectes i els llocs que l'havien acompanyat ens la seguirien evocant i ens permetrien conservar-la dins nostre.

A mi, però, em feia por que els records s'esvaïssin com l'aigua incapaç de romandre entre els dits de les mans fins desaparèixer. Em neguitejava que el dia a dia i les presses d'anar ves a saber on, m'anessin esborrant la seva imatge, el so de la seva veu, la forma de les seves mans, el seu somriure... Com si una veu interior s'hagués apoderat de mi, sense pensar-ho, sense meditar-ho, abans de sortir del cementiri, vaig dir als meus germans que m'agradaria quedar-me la casa, que els compraria la seva part. Ells eren partidaris de vendre-la, però jo havia d'impedir, fos com fos, que casa meva, casa nostra, acabés en mans d'uns estranys. Calia que continués formant part de la família.

Ara, la casa s'havia quedat sola, en silenci, freda, però en altres temps havia estat tan plena de vida, de rialles i també de plors! Era el nexa d'unió de tots nosaltres, on havíem crescut, jugat, discutit, on havíem après què era la vida. Allí ens havíem estimat. Desitjava que continués així.

Estava disposada a assumir el paper que sempre havia vist fer a la mare, estenent les seves ales per aixoplugar-nos a tots. Jo, n'estava molt orgullosa i l'admirava veient-la tant amable, intel·ligent, treballadora, positiva,

emprenedora. Les parets de la casa estaven impregnades de totes les qualitats que ella desprenia i jo tenia la necessitat d'apoderar-me'n.

Entre els germans sempre hi havia hagut una bona relació i, com era d'esperar, l'herència no va suposar cap problema. La meva proposta els va semblar encertada i jo em vaig quedar la casa.

Em resultava molt plaent anar-hi. M'agradava estar-hi sola, mirar-ho tot, netejar-la, asseure'm i badar una estona escoltant el silenci que em sacsejava la memòria i me la mantenia activa. Les parets m'embolcallaven i em protegien, em donaven calor i confort, tal com ho feia la mare. La casa en conservava la seva essència i la irradiava. Tots els objectes i els racons parlaven d'ella, afectuosa i comprensiva, equànime i forta. Quanta sort havia tingut de poder-la gaudir! També m'arribava la presència del pare que, després de 18 anys d'espera, tornava a compartir el jaç amb ella. Ara un jaç fred i dur. A la meva ment se m'apareixia, a la vora del foc a terra, buscant l'escalfor contundent després d'haver passat un dia gèlid treballant al garatge. El veia a la seva butaca, a punt de cremar-se els pantalons, amb el diari a la mà, llegint les notícies del Barça i fent la becaina distretament, només delatat pels seus roncs compassats.

Com podia desprendre'm d'aquest santuari? Vendre? Sí, els diners i cap a casa! Però i els records, quant valen els records? No podia imaginar-me altres persones trepitjant aquell terra, obrint i tancant les portes, fent córrer l'aigua per les aixetes, respirant l'oxigen contingut entre els murs. Havia de ser meva.

La malaltia ho va canviar tot. Em va capgirar de dalt a baix. Els meus ulls van haver de mirar a través d'uns altres vidres i la realitat es va transmutar. Mentre la doctora m'explicava el diagnòstic i vaticinava com seria la meva vida a partir d'aquell moment, què canviaria i com ho hauria d'afrontar, jo la mirava com si fos una pel·lícula i aquelles explicacions anessin dirigides a la protagonista del film. No em semblava real. Vaig pensar en la casa. Quin absurd! Podia haver pensat en els meus fills, no? Sabia que ells hi serien, però on faria cap la casa? Ja no me'n podria ocupar. Si no en podia tenir cura i l'havia de vendre, ja no hi podria anar, ni netejar-la, ni deixar-me embolcallar per les seves parets mentre es desvetllaven els records adormits, com ho faria? Tenia la sensació de tornar

al cementiri. Em venia a sobre el fred glacial de la brisa de gener, amb el cel tapat gris plom i la banda sonora dels cops rítmics i contundents del paleta que s'afanya per tapar el nínxol, encara que aquest era un altre dol.

La malaltia va interposar-se a la tristor de la mort. Mentrestant la casa va quedar immòbil, apartada de l'aflicció i de les visites als metges i de la planificació de la nova vida, ara amb l'etiqueta de malalta. Hauria d'esperar un moment millor per tornar a fer acte de presència. Ella era aliena als nostres problemes i contratemps. Estava allí, senzillament, esperant. De moment, no dèiem res respecte a la casa. No es movia de lloc, però feia palès que encara no havíem acabat. Tard o d'hora caldria prendre una decisió.

Els dies anaven passant portats per la inèrcia indeturable, amb acceleració constant, i jo necessitava temps per ubicar-me en la nova situació sobtada i imprevista i punyent. La malaltia m'anava capgirant i em situava en un altre angle de la meua vida, des d'on tot es veia diferent. Em calia reinventar i tenir clar què podria i què no podria fer a partir d'aquest punt d'inflexió.

Poc a poc vaig anar adaptant-me a la nova situació, però la casa apareixia i desapareixia a la meua ment, sense avisar.

Les persones assenyades del meu voltant m'aconsellaven que la posés a la venda. Vaig comprar un cartell de color fluorescent: ES VEN. Vaig escriure el meu telèfon i el vaig enganxar al balcó. Després vaig fer moltes fotos. Menjador, cuina, rebedor, habitacions... Necessitava no deixar-la escapar del tot.

Les visites dels possibles compradors es van anar succeint. Jo la mostrava com si es tractés d'uns coneguts que passen a veure't, a fer una visita. Cap dels candidats em feia el pes. Cap reunia les condicions adequades que, de fet, ni jo mateixa sabia quines eren.

De vegades patia insomni. Els metges deien que era normal. En la foscor nocturna s'il·luminaven les imatges de la casa i jo resseguia tots els racons. Si la venia hauria de llençar la meitat del mobiliari, antic, gastat, vell. Però a mi m'agradava! L'havia vist tota la vida i em feia mal imaginar-lo exposat en una

paradeta d'un mercat d'antiguitats sense valor on hi van els curiosos a veure si fan alguna troballa d'interès. Seguia l'insomni.

Un matí, després d'haver passat una d'aquestes nits convulses, amb els ulls entelats i una sensació de cansament extraordinari, ho vaig veure tot clar: la casa era part de mi i no me'n podia desfer, no em podia tallar aquest apèndix.

Em vaig dutxar, vaig esmorzar i vaig sortir al carrer. Feia un dia assolellat de primavera i el sol començava a escalfar el paisatge. La llum em penetrava a les retines i em feia veure-ho tot amb una claredat sorprenent. Una suau brisa portava les olors del camp fins al poble i m'omplien els pulmons d'una nova força. La vida estava de tornada.

Vaig començar a caminar, decidida, com si un impuls interior m'empenyés. El cementiri estava força lluny del poble, però el passeig em va resultar reconfortant i enfortidor, plaent.

Asseguda al banc de davant del nínxol, mirant la làpida amb els seus noms escrits, vaig començar a parlar en veu alta. Ningú em sentiria. Ningú que hi pogués sentir estava allí. Estava sola entre una multitud d'existències passades. El pare i la mare tampoc em sentien, però jo em vaig començar a escoltar a mi mateixa dient que estiguessin tranquils, que no patissin per mi, que la malaltia em deixava anar fent. La casa continuaria amb mi.